

Isaia 56-57

Isaia 56:1-8

Capitolul 56 este o continuare firească a cap.55. Sunt trei elemente din cap.55 care sunt dezvoltate în cap.56:

- Condiția ce trebuie îndeplinită de om
- Cuvântul ca resursă (prin sublinierea importanței Sabatului)
- Mântuirea Neamurilor

56:1 era valabil atât pentru evreii din Babilon, dar este și un adevăr valabil pentru toți oamenii din istorie. Mântuirea oferită de Robul Domnului este desăvârșită, și peste puțină vreme, prin a doua Sa venire, ea va fi adusă în dimensiunea ei deplină. Domnul Și-a făcut partea Lui. În Robul Lui El oferă o mântuire și o neprihănire desăvârșită. Este în schimb decisiv răspunsul omului. Acesta trebuie să fie ascultarea de Domnul. Ascultarea de Domnul nu îl face pe om să merite mântuirea, dar este dovada răspunsului lui la chemarea harului lui Dumnezeu. Dintre toate poruncile, profetul insistă pe păzirea Sabatului. Această poruncă era o provocare pentru evreii din Babilon care trebuiau să muncească 7 zile din 7 zile. Nu știm exact dacă Dumnezeu le-a cerut în mod explicit să păzească Sabatul și în timpul robiei. În Daniel 1 observăm cum Daniel decide să păzească porunca leviticală privind alimentația, iar Domnul este alături de el și îl binecuvântează. Pe de altă parte, nu ni se spune dacă Daniel păzea Sabatul în mod literal. Este foarte posibil ca el să fi făcut și acest lucru. În Daniel cap.6 descoperim cum el, de trei ori pe zi se ruga cu fața îndreptată spre Ierusalim. Nu știm exact dacă el făcea acest lucru pentru a împlini sub o altă formă Sabatul, sau făcea acest lucru și în același timp avea și o zi pe săptămână pe care o petrecea doar cu Domnul. Oricum ar fi fost, Sabatul însemna acel timp de odihnă fizică acompaniat de un timp petrecut cu Domnul. Poporul din robie avea mare nevoie de păzirea acestei porunci. Pentru a-și păstra credința, evreul rob avea mare nevoie să mediteze asupra adevărilor din Scriptură despre robia babiloniană și să se roage Domnului. Fără acest timp cu Dumnezeu, credința lui se topea pe zi ce trecea. Acest adevăr nu este valabil doar pentru evreii din robie, ci pentru fiecare om asaltat de duhul Babilonului. Resursa pentru schimbare, spune cap.55, este Cuvântul. Dar pentru ca acesta să devină operant în viața omului, este nevoie de împlinirea Sabatului, adică de un timp fizic consistent petrecut în rugăciune și meditație înaintea Cuvântului revelat. Este interesant că un rod minunat al robiei babiloniene a fost inventarea sinagogii și umplerea comunităților evreiești cu sinagogi, sistem care a fost implementat până la prima venire a lui Mesia și care continuă să existe și astăzi. Sabatul nu este prezentat ca ceva în sine. Timpul petrecut cu Domnul trebuie să își găsească rodul în ascultare de zi cu zi a omului de poruncile Domnului. Pasajul prezintă o alternare între păzirea Sabatului și păzirea poruncilor Domnului. Sabatul pare a fi cheia, dar nu este ceva în sine. El este resursa pentru a sluji Domnului în fiecare zi a săptămânii.

Isaia, cum am menționat deja, insistă mai mult decât orice alt profet că mântuirea adusă de Robul Domnului nu este exclusivistă, naționalistă, ci este deschisă pentru toate Neamurile. În

cap. 56, el alege două tipuri de personaje pentru a sublinia din nou acest adevăr: străinul și famenul. În Deut. 23 sunt niște porunci foarte clare că famenii și străinii să nu intre în adunarea Domnului (vezi Deut. 23:1-8). Aceștia puteau să aibă o relație cu Domnul, dar nu puteau să intre în Casa Domnului. Nu dezvoltăm acum motivele pentru care Domnul interzicea acest lucru în vechiul Legământ. Isaia afirmă că nu doar că aceștia pot fi primiți în relație cu Domnul și în poporul Lui, ci și că ei vor fi primiți în Casa Domnului. Acolo li se va da un loc special, și vor putea aduce jertfe Domnului. În mod cert aceste lucruri nu se puteau împlini în cadrul Vechiului Legământ. Deja această profeție anticipează schimbarea legământelor. Mântuirea adusă de Robul Domnului avea să inaugureze un Nou Legământ. Profeția din Isaia 56 se împlinește mai întâi prin realitatea Bisericii, casa Domnului din Noul Legământ, în care este primit oricine, chiar și străinul și famenul, și apoi se împlinește în realitatea ultimă a Noului Ierusalim, comunitatea tuturor celor răscumparați de-a lungul istoriei, atât dintre evrei cât și dintre neamuri. Observăm că deși această profeție vizează vremurile Noului Legământ, profetul folosește un limbaj specific Vechiului Legământ: ***arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul lor.***(56:7). Domnul vorbește pe limbajul evreilor de atunci, dar vizează prin acest limbaj mai mult decât dimensiunea literală. Domnul folosește limbajul umbrelor pentru a indica realități viitoare. Epistola către Evrei clarifică acest lucru. 56:5 ne sugerează că profeția nu se oprește la dimensiunea fizică:

- *Le voi da în Casa Mea și înlăuntrul zidurilor Mele un loc.*

Noua Casă a Domnului avea să fie formată din cei răscumparați. Ei aveau să constituie zidurile Casei Domnului, Casă vie construită cu pietre vii. Cap.56 este foarte important în contextul cărții Isaia. Este primul indiciu clar pe care ni-l oferă profetul legat de faptul că mântuirea adusă de Robul Domnului va inaugura un Nou Legământ. Vechiul Legământ reprezenta ceva unitar. Ori Îl păstrai integral, ori renunțai la el în întregime. El nu putea fi descompus în bucățele. Ieremia în cap.31 din cartea sa avea să numească explicit Noul Legământ adus de Mesia. Isaia anticipează însă acest lucru, iar Isaia 56 este primul indiciu clar cu privire la schimbarea legământelor. Observăm încă o dată că în Isaia 56 nu este evidențiată doar dorința lui Dumnezeu de a mântui și neamurile, ci că barierele dintre evrei și neamuri puse de lege sunt îndepărtate și că neamurile se pot închina Domnului ca și poporul ales. Efeseni cap.2 ne explică cum acest lucru a fost împlinit în Hristos, care a nimicit vrăjmașia dintre cei doi, a înlăturat zidul ce-i despărțea și din cei doi a făcut unul:

- *Dar acum în Hristos Isus, voi care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, și în trupul Lui, a înlăturat vrăjmașia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiriile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmașia. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe, și pace celor ce erau aproape. Căci prin El și unii și alții avem intare la Tatăl, într-un Duh. Așa dar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El, toată clădirea,*

bine încheagată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul. (Ef.2:13-22).

Domnul anunță și receptivitatea Neamurilor față de Evanghelie:

- *Așa vorbește Domnul Dumnezeu, care strânge pe cei risipiți ai lui Israel: **Voi mai strânge și alte popoare** la cei strânși acum din el.*

Dacă ar fi se ne întoarcem la Isaia 2:1-4, și dacă menținem interpretarea că Israel nu va intra în trup decăzut în mia de ani, ci el va fi înălțat împreună cu Biserica din care va deveni parte prin întoarcerea la Hristos, atunci profetia din Isaia 2 nu se împlinește la întoarcerea finală a lui Israel, ci prin realitatea Bisericii și apoi prin realitatea ultimă a Noului Ierusalim. Pavel ne spune în Romani 11 că Israel se va întoarce la Domnul după ce va fi intrat numărul deplin al Neamurilor. Deci nu ar părea logic ca întoarcerea lui Israel să ducă și la întoarcerea altor Neamuri la Domnul. Astfel, acea **viață din morți** pe care o va aduce întoarcerea lui Israel la Domnul ar însemna nu noi treziri spirituale printre Neamuri, ci mai degrabă învierea morților și restaurarea Creației. La fel cum în Is.55 muntele Casei Domnului și Casa Domnului ne trimit cu gândul la realitatea prezentă și viitoare a Bisericii, la fel ar putea fi și în Isaia cap. 2, precum și în toate celelalte profetii din Isaia cu această temă.

Răsplătirea lui Dumnezeu are în vedere relația cu Sine și eternitatea:

- *Famenilor... le voi da în Casa Mea și înlăuntrul zidurilor Mele un loc și un nume mai bune decât fii și fiice; le voi da un nume veșnic care nu se va stinge.*

Domnul nu schimbă starea famenului. Nu intervine cu o minune pentru a-i remedia starea de pe pământ. Dar Îl cheamă la o relație eternă cu Sine. La fel cum i-a spus și lui Avraam: *Nu te teme! Căci Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea FOARTEEEEE MAREEEEE!*

Observăm o paralelă între promisiunile aparent pământești pe care le face Dumnezeu lui Israel în Isaia și care par a se împlini de fapt în realitatea Ierusalimului ceresc și promisiunile făcute de Dumnezeu lui Avraam.

Dumnezeu îi promite lui Avraam cât se poate de clar:

- *Domnul a zis lui Avraam după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, și-o voi da ție și seminței tale în veac. Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată. Scoală-te, străbate țara în lung și în lat; căci ție și-o voi da.” Avraam și-a ridicat corturile și a venit de a locuit lângă stejarii lui Mamre care sunt lângă Hebron. Și acolo a zidit un altar Domnului. (Genesa 13:14-18)*

Avraam a luat un test important cu Lot și a renunțat de dragul relației la dreptul de a-și alege teritoriul cel mai bun, și s-a smerit în fața nerecunoștinței nepotului său Lot. Domnul vine să îl încurajeze pe Avraam în această umblare și să îi piaronească privirea spre răsplătire: Tu ai renunțat la ceva de dragul Meu, dar iată, îți voi da mult mai mult în schimb.

Dar apoi surpriză: în cap.15 Domnul Îl anunță pe Avraam că el va muri și nu va moșteni țara, și că sămânța lui după vreo 400 de ani se va întoarce în această țară și o va stăpâni. Avraam înțelege atunci că Domnul avea altceva în vedere. Dar ce să aibă în vedere căci chiar în cap.15, înainte de a-i spune surpriza, Domnul îi spune:

- *Eu sunt Domnul, care te-am scos din Ur, din Haldea, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta.* (15:7)

Domnul parcă pune sare pe rană. Avraam a renunțat la confortul din Ur pentru ceva mai bun, adică pentru a primi țara cea bună pe care Domnul i-a promis-o. El l-a crezut pe Domnul și de aceea a avut tăria să renunțe la bogățiile Urului. Dar în cap.14, Domnul l-a învățat o lecție prin biruința avută asupra împăraților și prin oferta de a primi bogățiile Sodomei și a Gomorei: Ți-aș putea da țara oricând! Într-o singură zi, dar pentru tine am CEVA cu MULT mai MULT decât stăpânirea unei țări trecătoare și succes în această viață. **Eu** sunt răsplata ta cea foarte mare!!!! Și apoi Domnul îi întărește această lecție confirmându-i că el nu va stăpâni deloc țara. Și atunci cum rămâne cu promisiunile Domnului și cu credințioșia Sa? Avraam a înțeles că Domnul Îl cheamă la o relație eternă cu Sine, la stăpânirea unei cetăți și patrii eterne. El a acceptat să fie străin și călător pentru a depune mărturie că el este în căutarea unei patrii mai bune. Și Domnul va fi credincios. El Îl va învia pe Avraam și pe sămânța lui și aceștia vor stăpâni pentru veșnicie un cer și un pământ restaurat în care va locui neprihănirea. Domnul nu îi va da doar o țară, ci un întreg pământ restaurat. Și îl va așeza la loc de cinste în Mireasa Sa, Avraam rămânând pentru eternitate tatăl tuturor credincioșilor. Domnul îi dă MAI MULT decât stăpânirea pentru câțiva ani a unei țări perisabile. Domnul l-a făcut să fie o pildă pentru toți credincioșii din istorie, și să aibă un loc unic și etern în cetatea slăvită a Noului Ierusalim. Avraam avea să vadă cum milioane de oameni de-a lungul istoriei au găsit o puternică îmbărbătare în modelul credinței sale și au rămas pe calea mântuirii și cu ajutorul lui Avraam. Și va fi vorba de suflete eterne pentru care a murit Domnul, mai prețioase decât un milion de țări ale Canaanului. Domnul era cu adevărat răsplata lui cea FOARTEEE MAREEE!

Domnul a avut la început un mod foarte interesant de a formula lui Avraam promisiunile Sale. Parcă a premeditat să îl facă pe Avraam să creadă că va primi în această viață țara Canaanului, ca apoi să îi spună că de fapt s-a referit la o răsplată viitoare, după moarte. Oare de ce a procedat așa Domnul? Pavel ne spune în Romani 4 astfel despre acest mod de a face promisiuni:

- *De aceea moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie chezășuită pentru toată sămânța lui Avraam: nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege, ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor, după cum este scris: Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri. El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu,*
 - *În care a crezut,*
 - *care înviază morții,*
 - *și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.*

- *Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut, și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: Așa va fi sămânța ta. (Rom.4:17-18).*

Domnul privea spre Canaan și vedea în el creația restaurată unde va fi coborât Noul Ierusalim. El chema lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi fost! El este Dumnezeu, așa vede El, și are dreptul să vorbească astfel. Și atunci, am putea cădea în cealaltă extremă și să plasăm toate promisiunile lui Dumnezeu în realitatea de DINCOLO și să le găsim lipsite de încredere sau de relevanță pentru viața de acum. Dar nu este așa. Domnul a explicat lui Avraam că sunt și promisiuni care au în vedere această viață: că va avea un fiu, că din el va ieși un neam mare care va fi asuprit într-o țară străină, dar care se va întoarce în Canaan și îl va stăpâni. Și așa a fost!

Dumnezeu este Cel care Își explică propriile promisiuni. El este Cel care explică dacă acestea au în vedere și această viață sau doar eternitatea. Din acest punct de vedere am putea emite ipoteza că în Noul Testament El explică lui Israel mai clar că toate promisiunile rostite cu privire la înălțarea sa peste neamuri se vor împlini cu mult mai frumos dincolo, în realitatea ultimă a Noului Ierusalim. În cele din urmă Israel însuși trebuie să pășească pe urmele credinței lui Avraam!

Este prea puțin pentru Domnul să ne dea o viață liniștită în care să ni se împlinească visele. El vrea să ne dea o slavă eternă și de neprețuit zidind în noi chipul Fiului Său prin cuptorul de foc al încercărilor. Chipul Fiului Său în noi este cea mai mare bogăție pe care o putem avea vreodată. Îngerii tânjesc după acest lucru! Dar pentru că singura cale a zidirii acestei taine este drumul suferinței, doar cei expuși suferinței (adică noi!) putem avea parte de acest har! Chiar dacă noi nu înțelegem, nu vrem calea crucii și ne împotrivim ei, Domnul ne duce acolo unde nu dorim și ne încinge acolo unde nu voim, și aceasta spre un bine atât de mare, pentru care îi vom fi pentru totdeauna recunoscători Domnului! Îi vom mulțumi o veșnicie că Domnul nu a luat în calcul perspectiva noastră atât de îngustă față de binele nostru și nu s-a lăsat intimidat de împotrivirea noastră feroce față de calea crucii, ci că înainte de întemeierea lumii ne-a rânduit la jertfa întru glorie!

Isaia 56:9-57:21

Pasajul reprezintă o aspră mustrare pentru poporul Israel. Dacă în capitolul 55 este chemarea către toate popoarele, și în cap.56a este evidențiată receptivitatea neamurilor, în cap.56b-57, profetul reliefează răzvrătirea lui Israel. La fel cum cap.48 a introdus secțiunea 49-57 anunțând că Domnul va vesti lucruri noi, ascunse, la fel și acum, cap.57 anticipează o temă principală a secțiunii 58-66, și anume mustrarea poporului Israel. Deși Robul Domnului aduce o mântuire eternă, poporul Israel este mustrat mai întâi pentru răzvrătirea Lui și apoi se descrie intrarea acestuia în această mântuire minunată. Această construcție evidențiază cât se poate de clar că într-o primă fază Israel va respinge mântuirea adusă de Domnul.

Întunericul spiritual pornește de la autoritățile lui Israel, păstorii lui sufletești (56:9-12). Autoritățile poporului ar trebui să păzească poporul Domnului de minciunile celui rău și să îl călăuzească pe drumul mântuirii. Dar păzitorii lui Israel sunt orbi. Ei nu văd adevăratele pericole spirituale care se abat asupra poporului. Ei nu au discernământ spiritual și de aceea

sunt ca niște câini muți care nu pot să latre. În loc să fie o trâmbiță care să anunțe din timp venirea vrăjmașilor, liderii lui Israel aiurează, stau tolăniți și le place să doarmă. Ei nu sunt în veghere și se complac într-un somn spiritual profund. Ei nu pot îndemna poporul la veghere spirituală, pentru că ei înșiși nu sunt în veghere. O lene și comoditate spirituală le domină sufletul și viața. Ei se complac în această stare, și nu sunt gata să ia decizii majore împotriva firii pământești pentru a deveni treji. În același timp sunt și niște câini lacomi, sunt lacomi pentru lumea aceasta. Sunt lacomi după slava care vine din partea oamenilor, după bogăție, după confort. Când este vorba de interesul lor pentru această lume sunt treji și extrem de vigilenți. Ei nu ar renunța la statutul lor și nici la poziția lor de lideri spirituali ai poporului, căci sunt lacomi după slavă și profită la maxim de poziția lor și de puterea și autoritatea cu care sunt investiți.

Ei sunt niște păstori care nu pot pricepe nimic. Nu pot pricepe călăuzirea Duhului și adevăratele lupte spirituale. Ei nu pot pricepe nimic din luptele Domnului pentru că luptă pe alte fronturi: *toți își văd de calea lor, fiecare umblă după folosul lui, fără abatere*. În Isaia 53 profetul observă trist că toți din Israel erau ca niște oi rătăcite, fiecare văzându-și de drumul lui. În Isaia 56 el ne sugerează că această stare spirituală a poporului a fost generată de păstoria lui sufletești. Acestea au fost cărările croite de liderii poporului. Ei și-au văzut de calea lor în lumea aceasta. Aparent nu pare nimic greșit să îți urmezi visele și să te realizezi în această lume. Dar umblarea lor era egocentrată și luciferică, Domnul fiind doar un umil slujitor care să se învârtă în jurul lor și să le împlinească planurile. Dumnezeu nu era nicidecum Regele, scopul și centrul vieții lor. Ei nu erau gata să își închine viața Creatorului și să urmeze planul Acestuia, ci doar să ceară Creatorului să se închine înaintea vieții lor și să Îl cheme să urmeze planul lor. În această perspectivă asupra vieții este originea morții spirituale. Această perspectivă dă apoi naștere la nenumărate păcate și compromisuri. Liderii lui Israel umblă după folosul lor. Ei sunt dominați de egoism și trăiesc după îndemnurile firii pământești. Ei nu sunt interesați de folosul Domnului și nici de foloasele eterne ale fraților lor. Isaia subliniază că aceasta este o boală generalizată a liderilor lui Israel: **toți și fiecare** sunt cuvintele folosite de profet. Și acești lideri perseverează pe calea lor cea rea, resping toate cercetările Duhului, nu își vin deloc în fire, nu au și momente de trezire spirituală: toți își văd de calea lor, fără abatere: *Veniți, zic ei, am să caut vin și ne vom îmbăta cu băuturi tari! Măine vom face tot ca azi, ba încă și mai rău!* Orbirea și moartea lor spirituală se amplifică pe zi ce trece. Ei nu au timp să vegheze asupra Casei Domnului și să descopere voia Domnului cu privire la poporul Lui, căci sunt prea ocupați cu planurile și casele lor, cu visele lor pentru această lume. Iată cum ne descrie prorocul Hagai defocalizarea adusă de frământarea pentru lumea aceasta:

- *Așa vorbește Domnul oștirilor: Poporul acesta zice: N-a venit încă vremea pentru zidirea din nou a Casei Domnului! De aceea Cuvântul Domnului le-a vorbit astfel prin prorocul Hagai: dar pentru voi a sosit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan când Casa aceasta este dărâmată?Vă așteptați la mult și iată că ați avut puțin; l-ați adus acasă, dar Eu l-am suflat. Pentru ce? Din pricina casei Mele care stă dărâmată, pe când fiecare din voi aleargă după casa lui. (Hagai 1:2-4,9)*

Atunci când poporul lui Dumnezeu este fără protecție spirituală, toate fiarele din pădure și de pe câmp se adună să îl prade. Poporul Domnului este dat pe mâna celui rău care îl va duce în tot felul de capcane ale vieții, îl va lega fedeleș cu tot felul de minciuni și păcate, îl va purta prin păcat spre suferințe adânci și îi va risipi darurile, viața și veșnicia. Lipsa protecției spirituale ce trebuie oferită de liderii poporului este un prim avertisment al pedepsei. Al doilea avertisment este că se duc oamenii de bine din popor. Aceștia fie mor liniștiți în corturile lor, fie sunt omorâți de cei nelegiuiți, fie pur și simplu se împutinează din popor. Când oamenii neprihăniți și cei de bine devin din ce în ce mai puțini în poporul Domnului, acesta este un al doilea semn al iminenței pedepsei. Cei nelegiuiți poate interpretează ca pe o biruință a lor plecarea sau moartea celor neprihăniți, dar nimeni nu ia seama că de fapt Domnul își ia slujitorii dinaintea nenorocirii și dezastrului ce va veni. Al treilea semn care anunță pedeapsa Domnului este moartea spirituală din tot poporul. Cuvintele folosite de profet sunt directe și foarte dure: fii *ai vrăjitoarei, sămânța preacurvarului și a curvei, copii ai păcatului, o sămânță a minciunii!* Parcă profetul revine la tonul folosit în prima parte a cărții și apoi în pasajul cu mustrarea lui Ezechia pentru alianța cu Egiptul. Parcă de mult nu ne-am mai întâlnit cu acest ton al profetului. Secțiunea 40-56, plină de mângâierile și promisiunile Domnului parcă ne-a dezobișnuit cu tonul mustrător din prima parte a cărții. Dar iată că Isaia începe cu mustrarea lui Israel și se încheie cu tema mustrării lui Israel. Planul lui Dumnezeu este minunat, promisiunile Sale de neimaginat, mântuirea dusă de Robul Lui desăvârșită, disponibilitatea Sa de a ierta și primi înapoi fără margini. Problema rămâne la poporul cel răzvrătit și încăpățânat. Acesta a respins mesajul lui Isaia, apoi mesajul lui Ieremia, apoi mesajul lui Hagai și Zaharia, și apoi mesajul Robului Domnului. Mântuirea lui Israel va fi după o lungă perioadă de răzvrătire și persistență în păcat. Iată de ce cartea începe și se încheie cu tema mustrării lui Israel.

Principalul păcat condamnat de Domnul (57:3-12) este idolatria. Expresiile folosite de profet sunt foarte directe și au rolul de a sublinia urâciunea idolatriei în ochii lui Dumnezeu. Poporul este descris ca fiind bolnav de idolatrie. Închinarea la idoli nu înseamnă căderi sau accidente, ci un mod de viață. Poporul perseverează în idolatrie și nu obosește în ciuda goliciunii și întristării și dezamăgirilor aduse de idoli. Poporul se încăpățânează și în ciuda cercetărilor și pedepselor Domnului, nu obosește, ci se dedă și mai mult la idolatrie. Idolatria a cuprins întreaga inimă și trăire a poporului:

- El **se încălzește** pentru idoli – idolatria înseamnă prostituție spirituală, curvie spirituală. Poporul este atras, dominat, dependent de idolatrie, la fel cum o curvă devine dependentă de modul ei de a trăi.
- El se încălzește pentru idoli **sub orice copac verde** - întreaga trăire a poporului este dominată de idoli. Idolii sunt prezenți în toate locurile și în toate domeniile vieții. Idolatria este un mod de viață.
- El **junghie pe copii** în văi – idolii sunt așa de importanți pentru popor încât acesta își jertfește proprii copii de dragul idolilor. Pasiunea pentru idoli este așa de mare încât instinctul patern și cel matern sunt învinse. Idolatria le fură mintea și îi târăște în păcate absolut respingătoare: jertfirea unui copil de dragul unei pietre!

- În pietrele lustruite de pâraie este **partea ta de moștenire**, ele sunt **soarta ta**. Partea de moștenire a poporului nu mai este Domnul și soarta sa nu mai este înmănată Domnului. Idolii sunt acum partea lor de moștenire și soarta lor este încredințată pietrelor. Toate speranțele și nădejdiile poporului sunt acum îndreptate către idolii lor. De aceea jertfele lor și închinarea lor este adusă idolilor, și nu Domnului.
- Faci **legământ** cu ei, **îți place** legătura cu ei și **iei seama** la semnul lor – poporul nu se dedă la idolatrie din teamă de babilonieni, sau din complezență sau din interes. De bunăvoie el face legământ cu idolii, îi place idolatria și idolii devin reperul lor în deciziile majore ale vieții.
- Te duci la împărat **cu undelemn**, **îți înmulțești** miresmele, îți trimiți solii **departe** și te pleci **până la locuința morților**. Poporul s-a dat la idolatrie cu toată inima, cu pasiune, cu ardoare. Ce este mai scump este păstrat pentru idoli. Darurile cele mai alese sunt rezervate pentru idoli. Ba mai mult, poporul face eforturi mari și chiar sacrificii pentru a câștiga bunăvoința idolilor împăratului: își înmulțește miresmele și solii sunt trimiși departe. Împăratul este și el un idol, căci poporul își pune nădejdea în mila lui și nu în Domnul. Poporul se umilește în fața împăratului închinându-se ca înaintea unui dumnezeu.
- **Obosești** mergând și **nu zici: Încetez!** – Idolatria și teama de om este obositoare, chinuitoare. Ele te țin rob, aduc dezamăgiri și întristări, goliciune și nefericire. Dar cu toate acestea, poporul încinge oboseala spirituală adusă de idolatrie și perseverează în credințele sale absurde. Poporul este infectat de idolatrie până în măduva oaselor.
- **Idolatria Îl supără pe Domnul**. Idolatria înseamnă lepădare de Domnul. Domnul este înșelat de popor cu lucruri de nimic, de aceea El nu poate rămâne nesimțitor la acest lucru. Idolatria înseamnă îndepărtare de Domnul. Idolii și Domnul nu pot sta la aceeași masă:
 - **Pot Eu să fiu nesimțitor la lucrul acesta?**
 - **Depart de Mine îți ridici învelitoarea**
 - **De nu Mi-ai fost credincioasă**
 - **De nu ți-ai adus aminte și nu Ți-a păsat de Mine**

Toate aceste imagini evidențiază urâciunea idolatriei înaintea lui Dumnezeu, precum și cât era de afundat poporul în idolatrie. Ele ne ajută să conștientizăm două lucruri:

1. Orice idol va pune stăpânire pe viața ta și te va târî în păcate adânci și în întunecimi spirituale de neimaginat. Idolul nu poate rămâne doat la ușă. El va intra în casă și o va așeza la picioarele lui. El va fura și prăda casa și va îndrepta toată atenția casei asupra lui. El va focaliza toate visteriile casei către sine: toate gândurile, energiile, emoțiile, îngrijorările, deciziile, timpul, banii, relațiile vor fi atrase și subordonate de idol. Un idol poate ocupa locul din centru. El nu va putea

fi mulțumit în altă parte. În cele din urmă orice idol pretinde a fi Dumnezeu. Idolul va crea apoi dependență. El va îmbolnăvi întreaga sa ființă cu nădejtile sale înșelătoare, va fura mintea, va sfida rațiunea și va ațâța omul în fapte oribile. Vindecarea de idolatrie nu va fi deloc ușoară. De aceea cine este înțelept se luptă până la sânge în fața tentației idolului și nu îi lasă nici măcar un loc în inima lui! Lupta aceasta, deși grea, deși până la sânge, va fi mult mai ușoară decât lupta de a scoate idolul din casă. Idolul vrea să intre în casă. La început vrea să stea măcar în prag și se luptă feroce angrenând multe energii din partea omului care se împotrivesc. Deși gândurile și energiile sale spirituale sunt ațâțate puternic de idoli, el poate fi liniștit, căci încă nu este idolatru, și încă nu este înfășurat de idol. Cu toate că lupta foarte puternică poate semăna deja cu o robie, nu este vorba de robie atâta vreme cât omul se luptă împotriva idolului. Doar dacă cedează și primește idolul în pragul casei, înseamnă înfrângere și începutul idolatriei. Doar dacă lasă garda jos și încetează să mai lupte, doar dacă obosește și îngăduie idolului un locușor în sufletul și viața lui, de-abia atunci idolul începe să pună stăpânire pe viața lui și să îl supună la aspră robie. Vindecarea de idolatrie este mult mai complicată și dureroasă decât lupta cu ispita idolatriei. Cine este înțelept să ia aminte și să nu cedeze în lupta cu idolul, oricât de grea ar fi. Dacă cedează, va urma o luptă și mai grea, cu mult mai grea. Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Ceea ce va semăna omul, aceea va și culege. Este adevărat că pocăința înseamnă un nou început, și toate consecințele păcatelor noastre vor fi reconvertite spre modelarea și vindecarea noastră. Dar unele consecințe vor fi adânci și dureroase și greu de vindecat, tocmai pentru a înțelege gravitatea idolatriei și nu a mai repeta păcatul. Cine însă Îl crede pe Domnul pe cuvânt se va feri de la început de idoli, și nu va experimenta groaza adâncă a sufletului din procesul vindecării. Ispita idolatriei va aduce suficientă întunecime asupra sufletului. Și atunci cel înțelept se va putea întreba: dacă asaltul și gălăgia idolului în a intra în casă este așa de mare, oare ce ar însemna gălăgia și forfota acestuia în procesul de a ieși din casă?

2. Idolul este o urâciune înaintea Domnului. Idolatria înseamnă înșelarea Domnului, curvie spirituală. În spatele idolului este cel rău, și de aceea idolatria înseamnă părtășie cu dracii, unirea cu întunericul. Idolatria este incompatibilă în relație cu Domnul. Domnul este un Dumnezeu gelos și cel mai mic idol îi va stârni gelozia și va bloca relația cu El. Domnul nu va putea umbla alături de noi dacă de cealaltă mână ținem un idol. Domnul acceptă doar duet în umblarea Sa cu noi; doar El și noi. Tronul inimii noastre este doar pentru El. Nimeni nu mai trebuie să Îi fie concurent. El acceptă relația cu noi doar în acești termeni.

După ce Domnul condamnă idolatria, în următoarele versete (57:11b-13) descrie răspunsul Său la idolatrie.

- **Primul Său răspuns este tăcerea.** El tace ca un soț îndurerat de soția care l-a trădat. El Își ascunde Fața de poporul Lui, și acesta nu mai simte prezența Lui, nu se mai poate bucura de părtășia cu El, nu mai poate gusta din Cuvântul Lui cel viu. Tăcerea este de fapt prima pedeapsă. Păcatul idolatriei frânge relația cu

Domnul. Domnul speră că tăcerea Lui și retragerea Lui dintr-o relație vie este suficientă pentru a chema poporul Său la pocăință, dacă Domnul nu umple cu prezența Lui viața ta, ce rost mai are viața și cum se numește acest lucru altceva decât iad? Dar poporul se împietrește și rămâne nesimțitor la tăcerea lui Dumnezeu. O interpretează ca pe o absență a lui Dumnezeu și nu învață frica de Domnul.

- **Al doilea răspuns este o pedeapsă** clară pe care poporul să o poată pricepe. Domnul pedepsește clar implicându-se în viața de zi cu zi a poporului astfel încât acesta să simtă durerea pedepsei și să înțeleagă că este o consecință a idolatriei. În ziua nenorocirii idoliilor nu vor mai fi de folos. Poporul va striga către idoli, dar aceștia nu vor aduce izbăvirea. Și poporul va fi disperat, dar din această disperare s-ar putea naște pocăință. Tratamentul aplicat de Domnul pentru trezirea celui idolatru este extrem de dureros. Dar, doar așa mai poate fi trezit cel împietrit. Domnul va crea contexte potrivnice în viața celui idolatru în care idoliul lui nu îl vor putea ajuta cu nimic. Atunci el și-ar putea aduce aminte de Domnul pe care L-a lepădat, că El și nu idoliul, este Singurul Mântuitor!

Domnului nu Îi place să întristeze pe om prin astfel de pedepse. De aceea prima pedeapsă este tăcerea. De-abia apoi vine ziua nenorocirii. Cel înțelept se trezește în fața tăcerii lui Dumnezeu și astfel anulează venirea zilei nenorocirii.

Următorul pasaj (57:14-19) anunță mântuirea. Ne aducem aminte de tiparul cu care ne-am întâlnit în prima parte a cărții Isaia: **păcat – pedeapsă – mântuire**. Observăm că Isaia 57 reia acest tipar profetic de bază. Tiparul nu este utilizat de profet doar în contextul vieții lui Ezechia și doar în contextul robiei babiloniene, ci și în contextul mântuirii Robului Domnului. Israel va beneficia de mântuirea adusă de Domnul după același tipar: mai întâi va trăi în păcat, apoi va fi pedepsit, și apoi deodată se va trezi și va fi mântuit!

În acest pasaj strălucește din nou îndurarea fără margini a lui Dumnezeu. Dorința lui Dumnezeu este de a binecuvânta și nu a de a pedepsi. El găsește plăcere în a mântui, nu în a nimici. Dumnezeu este dragoste. Dragostea Îl caracterizează cel mai bine! El explică că din pricina păcatului S-a mâniat și l-a pedepsit pe Israel, dar apoi promite că în ciuda căilor întunecate ale lui Israel harul Lui îl va tămădui. Dar nu este mântuire fără pocăință. În 13b Domnul spune: *Dar cel ce se încrede în Mine va moșteni țara și va stăpâni muntele Meu cel sfânt*. Promisiunea este doar pentru cei care se încred în Domnul! În v.15 Dumnezeu afirmă că în ciuda sfințeniei și înălțimii locuinței Sale El este **cu omul zdrobit și smerit**. El nu este cu orice om, ci doar cu cel cu duhul zdrobit și smerit. După cum doar cel ce se încrede în Domnul moștenește țara, la fel doar cel care are duhul smerit și zdrobit se bucură de prezența lui Dumnezeu în viața lui. Refacerea relației cu Domnul începe cu zdrobirea și smerirea duhului. David, în psalmul pocăinței sale așează duhul smerit mai presus de jertfele aduse la Templu pentru iertarea păcatului:

- *Dacă ai fi voit jertfe, Ți-aș fi adus: dar Ție nu Îți plac arderile de tot. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită. (Ps.51:17)*

Apoi capitolul se încheie cu descrierea celor răi și a soartei lor. Cei răi perseverează în a face răul și nu au pace. Totuși, Domnul promite păcătosului de Israel tămăduirea, mângâierea și pacea. Este evident că în inima lui Israel se produce o schimbare majoră. El nu mai este numărat printre cei răi deoarece în urma pocăinței este iertat și tămăduit de Domnul. Îndurarea Domnului este fără margini. Cu toate acestea, fără pocăință ea nu poate aduce iertarea și tămăduirea. Pasajul deci nu anunță doar îndurarea lui Dumnezeu față de Israel dar și pocăința finală a lui Israel. Următorul capitol, capitolul 58 va sublinia și mai bine, că fără pocăință și schimbare, Domnul nu poate revărsa binecuvântările Sale.